

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Michala Rendy a soudců Mgr. Pavla Telce a JUDr. Hany Poláškové Wincorové ve věci

žalobkyně: **Renata O.**, narozená xxx
bytem xxx
zastoupená advokátem JUDr. Ondřejem Šmídem, Ph.D.
sídlem Hybešova 2378/17, 680 01 Boskovice

proti
žalované: **Středomoravská nemocniční, a. s.**, IČO 27797660
sídlem Mathonova 291/1, 796 04 Prostějov-Krasice
pobočka Nemocnice Přerov, sídlem Dvořákova 1800/75, 751 52 Přerov
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Pečeným
sídlem Purkyňova 74/2, 110 00 Praha 1

o zaplacení částky 100.000 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Přerově dne 26. 3. 2018, č. j. 8 C 41/2017-108, ve znění usnesení Okresního soudu v Přerově ze dne 23. 4. 2018, č. j. 8 C 41/2017-114,

takto:

I. Rozsudek okresního soudu **se** ve výroku II. **potvrzuje**.

II. Rozsudek okresního soudu **se** ve výroku IV. **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku 43.861 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta žalobkyně.

III. Rozsudek okresního soudu **se** ve výroku V. **mění** tak:

a) žalobkyně je povinna zaplatit státu - České republice na účet Okresního soudu v Přerově na náhradu nákladů řízení částku 2.700 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku,

b) žalovaná je povinna zaplatit státu - České republice na účet Okresního soudu v Přerově na náhradu nákladů řízení částku 2.300 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Žalovaná **je povinna** zaplatit na soudním poplatku ze žaloby částku 2.239 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Okresního soudu v Přerově.

V. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 11.616 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta žalobkyně.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud zastavil řízení v části, v níž se žalobkyně po žalované domáhala zaplacení částky 17.226 Kč (výrok I.), žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni částku 44.774 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 44.774 Kč od 6. 10. 2016 do zaplacení (výrok II.), zamítl žalobu v části, v níž se žalobkyně po žalované domáhala zaplacení částky 38.000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 38.000 Kč od 6. 10. 2016 do zaplacení (výrok III.), žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 56.783,50 Kč (výrok IV.), dále povinnost zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Přerově na náhradě nákladů řízení částku 5.000 Kč (výrok V.) a povinnost zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Přerově soudní poplatek ze žaloby ve výši 2.239 Kč (výrok VI.). Usnesením ze dne 23. 4. 2018, č. j. 8 C 41/2017-114, pak okresní soud změnil výši soudního poplatku určenou ve výroku VI. napadeného rozsudku z částky 2.239 Kč na částku 2.000 Kč. Okresní soud uzavřel, že žalobkyně se žalobou podanou dne 9. 2. 2017 domáhala po žalované zaplacení náhrady nemajetkové újmy na zdraví za způsobenou bolest a duševní útrapy v důsledku neodborného postupu zaměstnance žalované při operaci prováděné žalobkyni, kdy došlo k neplánovanému ponechání zdravotnického materiálu – drénu v těle žalobkyně a tím k prodloužení léčby žalobkyně, ke vzniku bolesti a obav žalobkyně o její zdraví. Žalovaná se žalobě bránila tvrzením, že z její strany nedošlo k pochybení, v průběhu řízení pak uznala příčinnou souvislost mezi operací žalobkyně a zanecháním drénu v jejím těle, čímž fakticky uznala základ nároku, ale zpochybňovala žalobkyní uplatněnou výši. Okresní soud po provedeném dokazování uzavřel, že žalovaná ponecháním drénu v těle žalobkyně v důsledku nesprávného lékařského postupu zasáhla do přirozených práv žalobkyně chráněných na zákonné úrovni částí první občanského zákoníku, a to § 81 a násl. o. z. Podle okresního soudu byl v řízení prokázán vznik nemajetkové újmy poškozením zdraví žalobkyně v důsledku porušení povinností žalované ponecháním cizího předmětu v těle při lékařském zákroku prováděném v nemocnici žalované, přičemž příčinnou souvislost mezi tímto jednáním a újmou na straně žalobkyně měl okresní soud z provedeného dokazování za jednoznačně prokázanou. Zavinění žalované je presumováno ve formě nedbalosti dle ustanovení § 2911 o. z. Poškození zdraví se u žalobkyně projevovalo déletrvající bolestí střední intenzity, prodloužením doby běžné rekonvalescence po prodělaném zákroku a s tím souvisejícími duševními útrapami z důvodu obav žalobkyně o její zdraví a ze zhoršení všech oblastí života. Podle okresního soudu byly tak podmínky vzniku povinnosti k náhradě nemajetkové újmy splněny, přičemž povinnost k odčinění nemajetkové újmy se děje přiměřeným zadostiučiněním v penězích. Při stanovení výše zadostiučinění okresní soud vycházel z metodiky Nejvyššího soudu ČR publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. Rc 63/2014, přičemž určení konkrétní výše zadostiučinění za způsobenou bolest byla v posuzovaném případě svěřena znalci z oboru zdravotnictví, odvětví stanovení nemateriální újmy na zdraví, s ohledem na nutnost odborných znalostí. Okresní soud tak vyšel ze zpracovaného znaleckého posudku, který podrobně popsal postup při stanovení výše zadostiučinění a stanovil zadostiučinění částkou 16.387 Kč, přičemž ponechal na zvážení dvojnásobné zvýšení, ke kterému se sám přiklonil. Okresní soud ve věci zadostiučinění za bolest pracoval se znalcem určenou částkou a s ohledem na okolnosti případu zvýšil tuto částku na dvojnásobek, a tedy žalobkyni přiznal na zadostiučinění za bolest částku 32.774 Kč. Zvláštní okolnosti případu svědčící pro zvýšení zadostiučinění za bolest shledal okresní soud ve skutečnosti, že žalobkyně pociťovala bolest nepřetržitě od doby operace kýly, třebaže ji zprvu přičítala běžné rekonvalescenci. Znalec také při stanovení nezvýšené výše zadostiučinění do výpočtu zahrnul prodloužení léčby, které se projevilo v 10% zvýšení bodového hodnocení chorobného stavu, ale nezahrnul samotnou délku žalobkyní protrpěné bolesti. Pokud

jde o výši zadostiučinění za způsobené duševní útrapy, vzal okresní soud v úvahu konkrétní okolnosti případu zjištěné z provedeného dokazování včetně psychických problémů žalobkyně, které trvaly od 10. 8. 2016 do 21. 8. 2016, tedy 12 dní, a přestože nebyly objektivizovány lékařským vyšetřením, nijak to nesnižuje jejich význam. Okresní soud při určování výše zadostiučinění vzal v potaz délku trvání duševních útrap a také celkový zdravotní stav žalobkyně, která byla poznamenána déletrvajícími zdravotními potížemi a pracovní neschopností. Okresní soud s přihlédnutím ke všem okolnostem stanovil výši peněžitého zadostiučinění za prodělané duševní útrapy ve výši 1.000 Kč za každý den duševních útrap, tj. celkem ve výši 12.000 Kč. Celkem tedy přiznal okresní soud žalobkyni částku 44.774 Kč, a to i s požadovaným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 44.774 Kč od 6. 10. 2016 do zaplacení, když dovedl, že zadostiučinění za způsobení nemajetkové újmy je závazkem z protiprávního činu (závazkem z deliktu) ve smyslu § 1723 odst. 1 a § 2894 a násl. o. z., přičemž na závazky z deliktů se ve smyslu ustanovení § 1723 odst. 2 o. z. přiměřeně použijí ustanovení o závazcích smluvních včetně splatnosti a následků prodlení, tedy i dluh z deliktu může být podle okresního soudu úročen úrokem z prodlení, je-li po splatnosti. Žalobkyně vyzvala žalovanou k úhradě zadostiučinění ve výši 100.000 Kč a určila jako den splatnosti 5. 10. 2016 a den následující je podle okresního soudu počátkem prodlení žalované. O náhradě nákladů řízení rozhodl okresní soud dle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř., když dovedl, že žalobkyně byla v řízení zcela úspěšná co do základu svého nároku, a má proto právo na plnou náhradu nákladů řízení. O nákladech státu rozhodl okresní soud dle ustanovení § 148 o. s. ř., a dále rozhodl o povinnosti žalované zaplatit soudní poplatek ze žaloby za situace, kdy žalobkyně je od povinnosti platit soudní poplatek ze zákona osvobozena.

2. Proti tomuto rozsudku okresního soudu podala žalovaná včasné odvolání, které zaměřila do výroku II. a souvisejících nákladových výroků IV., V. a VI. včetně usnesení ze dne 23. 4. 2018. Odvolatelka okresnímu soudu vytkla nesprávné právní posouzení v případě určení počátku běhu úroků z prodlení u duševních útrap, kdy má za to, že úrok z prodlení počíná běžet až po nabytí právní moci rozsudku, kterým byla poškozenému přiznána náhrada za duševní útrapy, přičemž toto své tvrzení opírá o závěry specifikované v rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 4757/2016. Dále žalovaná uvedla, že u duševních útrap se jedná o velice specifický nárok, který lze podřadit pod „další nemajetkové újmy“ dle ustanovení § 2958 o. z., přičemž důležitou skutečností je, že samotnou existenci nároku na odškodnění za duševní útrapy může stanovit na základě znaleckého zkoumání znalec z odvětví psychologie, popřípadě psychiatrie, a jeho výši pak v návaznosti na zjištění znalce určuje na základě svého uvážení soud. Musí být jednoznačně určeno a objektivizováno, že duševní útrapy poškozenému vůbec vznikly a od toho se pak odvíjí výše odškodnění. V tomto případě se žalobkyně pouze na základě své vlastní úvahy rozhodla žalovat částku 50.000 Kč, aniž by své údajné útrapy vůbec řešila s odborníkem (psychologem či psychiatrem). V řízení provedený znalecký posudek znalcem MUDr. Kučou výslovně zdůraznil, že psychické útrapy nehodnotil, když tyto nebyly potvrzeny psychiatrem a situace pacientky to ani nevyžadovala. Sama žalobkyně totiž výslovně prohlásila v rámci svého účastnického řízení, že žádnou pomoc psychologa či jiného odborníka nevyhledala, a je tedy s podivem, že i přes tyto skutečnosti okresní soud žalobkyni vůbec nárok na náhradu za duševní útrapy přiznal. Podle odvolatelky teprve tehdy, kdy soud ve svém rozhodnutí přesně konkretizuje a objektivizuje částku přiznanou za duševní útrapy, nastávají pro účastníky řízení právní mocí daného rozhodnutí konstitutivní účinky. Teprve neuhrazením přiznaných duševních útrap ve lhůtě stanovené v pravomocném rozhodnutí soudu se může účastník, jemuž byla uložena povinnost k jejich úhradě, dostat do prodlení. Podle odvolatelky závěr soudu prvního stupně, že žalobkyně trpěla duševními útrapami v délce 12 dnů, nemá oporu v provedeném dokazování a podle žalované žalobkyni nárok na náhradu za duševní útrapy vůbec nevznikl. Odvolatelka rovněž nesouhlasila se zvýšením bolestného o dvojnásobek na částku 32.774 Kč. Žalovaná se neztotožňuje ani s výrokem okresního soudu o náhradě nákladů řízení, když má za to, že náklady řízení měly být určeny podle procesního úspěchu žalobkyně v řízení, tedy dle ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř., přičemž některé úkony učiněné zástupcem žalobkyně nelze považovat za účelně vynaložené úkony právní služby. Odvolatelka

navrhla, aby krajský soud rozsudek okresního soudu v napadených výrocích zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení, eventuelně jeho změnu a zamítnutí žaloby.

3. K odvolání žalované se písemně vyjádřila žalobkyně, uvedla, že s odvolacími argumenty žalované se neztotožňuje, a navrhla potvrzení rozsudku okresního soudu v odvoláním napadeném rozsahu. Uvedla, že uplatněný nárok na náhradu za duševní útrapy byl v řízení řádně prokázán, a to zejména účastnickou výpovědí žalobkyně, která jednoznačně specifikovala, v čem její duševní útrapy spočívaly a jak se navenek projevovaly. Rovněž tak byla řádně specifikována doba, po kterou tyto duševní útrapy trvaly. Podle žalobkyně není podmínkou přiznání nároku na náhradu duševních útrap existence potvrzení psychologa či psychiatra. Správný je rovněž právní závěr okresního soudu, který přiznal úroky z prodlení z náhrady za duševní útrapy, přičemž odvolatelkou uváděný judikát Nejvyššího soudu není za účinnosti nového občanského zákoníku na daný případ aplikovatelný. Správný byl i postup okresního soudu, pokud přistoupil ke zvýšení bolestného na dvojnásobek, když v tomto směru vyšel ze znaleckého posudku MUDr. Kuči i z ostatních v řízení provedených důkazů.
4. Krajský soud k odvolání žalované přezkoumal rozsudek okresního soudu v odvoláním napadeném rozsahu, tedy vyjma výroků v odstavci I. a III., včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 206, § 212 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalované je částečně důvodné, pouze pokud se týká výroků okresního soudu o náhradě nákladů řízení.
5. Jak vyplývá z obsahu odvolání, uplatnila odvolatelka odvolací důvody dle ustanovení § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř., když tvrdila, že okresní soud dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, a dále dle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř., když tvrdila nesprávné právní posouzení věci okresním soudem.
6. Pokud jde o odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř., pak samotné hodnocení důkazů úspěšně napadnout tímto odvolacím důvodem nelze. Na jeho nesprávnost lze totiž usuzovat, jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů zakotvené v § 132 o. s. ř., jen ze způsobu, jak okresní soud hodnocení provedl. Nelze-li okresnímu soudu v tomto směru vytknout žádného pochybení, pak není ani možné polemizovat s jeho skutkovými závěry a namítat, že okresní soud měl provedené důkazy hodnotit jinak. V souladu s § 132 o. s. ř. hodnotí soud důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Při tomto hodnocení nemůže okresní soud postupovat libovolně, jeho vnitřní přesvědčení o správnosti či nesprávnosti určité okolnosti musí být založeno na uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Je věcí soudu, k jakému důkazu v rámci hodnocení důkazů přihlédne a o jaké důkazy opře své rozhodnutí. Svůj myšlenkový postup při hodnocení důkazů musí soud ve svém rozhodnutí přesvědčivě odůvodnit. V tomto směru lze uzavřít, že okresní soud dosáhl i požadavku transparentnosti a přesvědčivosti odůvodnění svého rozhodnutí, když rozhodnutí okresního soudu splňuje všechny požadavky kladené na odůvodnění podle ustanovení § 157 o. s. ř. Odvolací soud považuje skutková zjištění a jejich hodnocení, která okresní soud přijal, za správná, korespondující obsahu spisu, tvořící logicky nerozpornou řadu komplexní a zahrnující veškeré v řízení zjištěné a vyvalené skutečnosti, a to že se po jejich vyhodnocení s nimi žalovaná neztotožňuje, nemůže samo o sobě zakládat odůvodněnost uplatněného odvolacího důvodu podle § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř. Pokud žalovaná konkrétně v odvolání namítá nesprávný závěr okresního soudu ohledně délky trvání duševních útrap žalobkyně, ani tuto námitku krajský soud neakceptuje, když z obsahu spisu, zejména z účastnické výpovědi žalobkyně, jednoznačně vyplývá, že k vynětí zapomenutého drénu došlo dne 19. 8. 2016, přičemž žalobkyně měla již na základě předchozích skutečností k zákrokům nedůvěru a její obavy, zda se skutečně odstranila příčina jejich bolestí, ustoupily až spolu s ustoupením veškerých bolestí po vynětí drénu, tj. až dne 21. 8. 2016, celkem se tedy jedná o 12 dní tak, jak správně zjistil okresní soud.

7. Pokud jde o další uplatněný odvolací důvod dle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř., pak obecně platí, že právní posouzení věci je nesprávné, jestliže okresní soud věc posoudil podle nesprávné právní normy nebo si použitou právní normu nesprávně vyložil a nesprávně ji aplikoval.
8. Odvolací soud se s právním posouzením věci okresního soudu fakticky ztotožňuje a konstatuje, že okresní soud aplikoval na žalobkyni uplatněný nárok správné právní normy, přičemž se vypořádal řádně i se všemi námitkami žalované tak, jak je učinila v řízení před soudem prvního stupně. Odvolací soud zcela akceptuje závěr okresního soudu, že v řízení byl prokázán vznik nemajetkové újmy poškozením zdraví žalobkyně v důsledku porušení povinností žalované ponecháním cizího předmětu v těle při lékařském zákroku prováděném v nemocnici žalované, přičemž je jednoznačně prokázána i příčinná souvislost mezi tímto jednáním a újmou na straně žalované, neboť ponechání drénu po operaci bylo výlučnou příčinou vzniku újmy a zavinění žalované se presumuje ve formě nedbalosti dle ustanovení § 2911 občanského zákoníku. Poškození zdraví se u žalobkyně projevovalo déletrvajícím bolestí střední intenzity, prodloužením doby běžné rekonvalescence po prodělaném zákroku a s tím souvisejícími duševními útrapami z důvodu obav žalobkyně o její zdraví a ze zhoršení všech oblastí života. Jednoznačně tak byly splněny podmínky vzniku povinnosti k náhradě nemajetkové újmy, přičemž povinnost k odčinění nemajetkové újmy přiměřeným zadostiučiněním v penězích je stanovena v ustanovení § 2951 odst. 2 o. z. a další podmínky pro stanovení výše zadostiučinění stanoví ustanovení § 2957 a § 2958 o. z. Okresní soud tak správně konstatoval, že žalované vznikla povinnost odčinit jí způsobenou nemajetkovou újmu na zdraví. Základ žalobkyni uplatněného nároku nebyl koneckonců žalovanou při vydání rozsudku okresního soudu a ani v odvolacím řízení zpochybňován.
9. Odvolací argumentace žalované směřovala pouze do otázky výše žalobkyni uplatněného nároku. Žalovaná argumentovala, že neměl okresní soud důvod k dvojnásobnému zvýšení zadostiučinění za bolest, když znalec dal pouze na zvážení zvýšení odškodnění, a dále že délka trvání bolesti nemůže být zohledněna v obou uplatněných nárocích, tj. jak v bolestném, příznáním dvojnásobné výše tohoto nároku, tak současně zadostiučinění za duševní útrapy žalobkyně. S touto argumentací se krajský soud neztotožňuje, naopak má za to, že okresní soud správně vycházel z v řízení provedeného znaleckého posudku MUDr. Kuči a správně na základě zhodnocení konkrétních okolností případu dospěl ke dvojnásobnému zvýšení zadostiučinění za bolest, tedy až na částku 32.774 Kč. Okresní soud správně v tomto směru vzal v úvahu, že žalobkyně pocítovala bolest nepřetržitě od doby operace kýly, třebaže ji zprvu přičítala běžné rekonvalescenci. Žalobkyně přitom bolest popisovala jako bolest střední intenzity, která ji omezovala v běžných činnostech, dovoľovala jí pouze odpočívát, měla negativní vliv na její psychický stav. Správně okresní soud uzavřel, že zadostiučinění za bolest v sobě neobsahuje zadostiučinění za dušení útrapy, jak se nesprávně domnívá žalovaná, neboť duševní útrapy jsou vedle bolesti zvláštní složkou nároku na náhradu nemajetkové újmy poskytované peněžitým zadostiučiněním. Výši zadostiučinění za způsobené duševní útrapy nelze stanovit podle právního předpisu, nýbrž určení výše tohoto nároku je zcela na úvaze soudu, který musí vzít v úvahu konkrétní okolnosti případu. Okresní soud v tomto směru správně z konkrétních okolností projednávané věci vycházel, vzal v úvahu, jak konkrétní situace působila na psychiku žalobkyně, zhodnotil, že zjištěná doba trvání duševních útrap byla objektivně pochopitelná vzhledem k příčině duševních útrap, když je zřejmé, že duševní útrapy žalobkyně závisely na její obavě o zdraví a dalším průběhu léčení i s ohledem na další možnou operaci a s tím spojené problémy a komplikace. Na závěru, že v řízení byly duševní útrapy žalobkyně prokázány, nemůže nic změnit ani fakt, že žalobkyně nevyhledala pomoc psychologa nebo psychiatra a tyto její duševní útrapy nebyly tak objektivizovány odborným vyšetřením. Shodně s okresním soudem má krajský soud za to, že existence duševních útrap z provedených důkazů jednoznačně vyplývá a nebylo zapotřebí jejich objektivizování odborným posouzením. Při určení výše zadostiučinění vzal také okresní soud správně v potaz délku trvání duševních útrap po dobu 12 dnů a pokud určil výši peněžitého zadostiučinění za prodělané duševní útrapy ve výši 1.000 Kč za každý den duševních útrap, tedy celkem 12.000 Kč, tak takovéto určení výše krajský soud v

tomto případě zcela akceptuje a v podrobnostech odkazuje na zcela konkrétní a přiléhavé odůvodnění rozsudku okresního soudu.

10. Správný je rovněž závěr okresního soudu o přiznání příslušenství, tedy žalobkyní požadovaného zákonného úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 6. 10. 2016. Okresní soud se v tomto směru řádně vypořádal s námitkou žalované, která odkazovala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 4757/2016. Odvolací soud se ztotožňuje s názorem okresního soudu, že projednávaný případ se řídí zákonem č. 89/2012 Sb., podle kterého je zadostiučinění za způsobení nemajetkové újmy, pod které spadá odčinění bolestného, ztížení společenského postavení i další nemajetkové újmy spočívající také v duševních útrapách, závazkem z protiprávního činu (závazkem z deliktu) ve smyslu ustanovení § 1723 odst. 1 a § 2894 a násl. o. z. Na závazky z deliktů se ve smyslu ustanovení § 1723 odst. 2 o. z. přiměřeně použijí ustanovení o závazcích smluvních včetně splatnosti a následků prodlení, tedy i dluh z deliktu může být úročen úrokem z prodlení, je-li po splatnosti. Žalobkyně vyzvala žalovanou, jak bylo v řízení prokázáno, k úhradě zadostiučinění ve výši 100.000 Kč a určila jako den splatnosti 5. 10. 2016. Žalovaná na výzvu reagovala, tedy se s ní prokazatelně seznámila, avšak ve lhůtě splatnosti částku neuhradila, a proto je od následujícího dne, tedy od 6. 10. 2016, v prodlení. Není přitom, jak správně dovodil okresní soud, rozhodné, že se žalobkyně domohla v řízení u soudu nižší částky, než jaká byla původně požadována, protože nárok na poskytnutí zadostiučinění byl dán a soud pouze korigoval jeho výši. Z těchto důvodů okresní soud správně nárok žalobkyně na příslušenství ve formě zákonného úroku z prodlení z přiznané částky přiznal.
11. Pokud tedy okresní soud žalobě žalobkyně vyhověl co do částky 44.774 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 44.774 Kč od 6. 10. 2016 do zaplacení, rozhodl zcela věcně správně. Odvolací soud závěry okresního soudu akceptuje a konstatuje, že okresní soud se také vypořádal se všemi námitkami žalované tak, jak je uplatnila v řízení před soudem prvního stupně a tak, jak je fakticky zopakovala v odvolání. Právní hodnocení a posouzení, jak našlo svůj výraz ve vyhovujícím verdiktu okresního soudu, považuje odvolací soud za zcela správné. Platí, že v této části své rozhodovací činnosti okresní soud aplikoval na věc správně určené právní normy, bezchybně a v souladu s jejich hypotézami podle uplatněného nároku se se všemi pro posouzení věci rozhodnými skutečnostmi vypořádal v návaznosti na veškeré v průběhu řízení před soudem prvního stupně uplatněné a v odvolání fakticky zopakované námitky žalované.
12. Krajský soud tak uzavírá, že i na základě uplatněného odvolacího důvodu dle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. se žalované správnost rozhodnutí soudu prvního stupně zvrátit nepodařilo, a proto byl rozsudek okresního soudu ve výroku v odstavci II. dle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrzen.
13. Krajský soud však revidoval výrok rozsudku okresního soudu o nákladech řízení účastníků v odstavci IV., neboť okresní soud náklady řízení nesprávně vyčíslil. Odvolací soud zcela akceptuje závěr okresního soudu, který o nákladech řízení rozhodl ve smyslu ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. a přiznal žalobkyni, která byla zcela úspěšná co do základu svého nároku, právo na náhradu nákladů řízení v celém rozsahu vůči žalované. Shodně s okresním soudem má odvolací soud za to, že žalobkyni náleží plná náhrada nákladů řízení právě proto, že byla úspěšná při domáhání se svého práva na zadostiučinění, třebaže se nedomohla celé požadované částky. Okresní soud také správně vycházel z tarifní hodnoty přisouzené částky 44.774 Kč, přičemž odměna za jeden úkon právní služby představuje částku 2.900 Kč. Okresní soud však nesprávně určil výši nákladů řízení, když přiznal žalobkyni náklady řízení sestávající z odměny advokáta za 14 úkonů právní služby. Dle názoru krajského soudu z obsahu spisu vyplývá, že právní zástupce žalobkyně učinil v průběhu řízení před soudem prvního stupně pouze 11 účelně vynaložených úkonů právní služby, a to příprava a převzetí právního zastoupení, výzva k plnění se základním skutkovým a právním rozbohem, návrh ve věci samé, sdělení na výzvu soudu ze dne 26. 4. 2017, účast u jednání okresního soudu dne 24. 7. 2017, další porada s klientem přesahující jednu hodinu ze dne 25. 8. 2017, účast na jednání okresního soudu dne 28. 8. 2017, jednání s protistranou o mimosoudní dohodě, porada s klientem přesahující jednu hodinu ze dne 5. 2. 2018, částečné zpětvzetí žaloby ze dne 23. 3. 2018

a účast na jednání u okresního soudu dne 26. 3. 2018. Za tyto úkony právní služby náleží žalobkyni odměna za jeden úkon ve výši 2.900 Kč, vyjma úkonu částečné zpětvzetí žaloby, kde je nutno vycházet z tarifní hodnoty, která byla předmětem tohoto úkonu, tedy z částky 17.226 Kč a odměna za tento úkon právní služby tak představuje 1.820 Kč. Celkem tak na těchto úkonech právní služby náleží žalobkyni částka 30.820 Kč. Dále žalobkyni přísluší 11x režijní paušál á 300 Kč, tedy 3.300 Kč, dle ustanovení § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., cestovné 3x 309,50 Kč, tedy 928,50 Kč, náhrada za ztrátu času 3x 400 Kč, tedy 1.200 Kč. Celkem výše nákladů řízení před soudem prvního stupně včetně DPH ve výši 7.612,18 Kč představuje částku 43.860,68 Kč, zaokrouhleně 43.861 Kč, kterou je povinna žalovaná žalobkyni zaplatit.

14. Krajský soud revidoval i výroky V. a VI. okresního soudu o nákladech řízení státu, když má za to, že je nutno vycházet z ustanovení § 148 o. s. ř., tedy v případě nákladů řízení státu z poměrného úspěchu účastníků v řízení. Z obsahu spisu vyplývá, že úspěch žalované strany činil při zohlednění příslušenství 54 % a úspěch žalobkyně 46 %. Žalobkyně je tedy povinna zaplatit státu 54 % vzniklých nákladů, tedy 54 % z částky 5.000 Kč, tedy 2.700 Kč, a žalovaná 46 % z částky 5.000 Kč, tedy 2.300 Kč.
15. Pokud jde o výrok rozsudku okresního soudu v odstavci VI. o povinnosti žalované zaplatit soudní poplatek, dospívá odvolací soud k závěru, že původně vypočtená výše soudního poplatku ve výši 2.239 Kč byla výší správnou a pokud okresní soud posléze určil výši soudního poplatku dle položky 3 Sazebníku soudních poplatků částkou 2.000 Kč, nepostupoval tak správně. Za této situace je povinností žalované, na kterou přechází povinnost k zaplacení soudního poplatku, zaplatit soudní poplatek ve výši 2.239 Kč na účet Okresního soudu v Přerově ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
16. Vzhledem k uvedeným důvodům odvolací soud výroky okresního soudu v odstavcích IV., V. a VI. změnil tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.
17. O nákladech odvolacího řízení rozhodl krajský soud dle ustanovení § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o. s. ř. za situace, kdy žalovaná nebyla se svým odvoláním úspěšná, a je tedy povinna zaplatit žalobkyni vzniklé náklady odvolacího řízení. Náklady odvolacího řízení představují náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby, a to vyjádření k odvolání žalované ze dne 5. 6. 2018, vyjádření k odvolání žalované ze dne 24. 10. 2018 a účast u jednání Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci dne 20. 11. 2018. K těmto úkonům náleží 3x režijní paušál ve výši 300 Kč a 21% DPH ve výši 2.016 Kč. Celkem tak náklady odvolacího řízení představují částku 11.616 Kč. Pokud žalobkyně účtovala další úkon právní služby - další porada s klientem přesahující jednu hodinu ze dne 24. 10. 2018 dle § 11 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., nepovažuje krajský soud tento úkon právní služby za honorovatelný, neboť dle čestného prohlášení žalobkyně trvala porada dne 24. 10. 2018 od 16:00 do 16:10 hodin, tudíž nepřesáhla jednu hodinu. Stejně tak považuje odvolací soud za neúčelné právní úkony účtované zástupcem žalobkyně před okresním soudem, a to konkrétně doplnění žaloby ze dne 22. 2. 2017, žádost o prodloužení lhůty ze dne 11. 4. 2017 a sdělení na výzvu soudu ze dne 8. 2. 2018. Vzhledem k obsahu spisu je nutno tyto vynaložené úkony právní služby považovat za neúčelné a nepřisluší za ně odměna dle vyhlášky č. 177/1996 Sb.
18. Náklady řízení před soudy obou stupňů je žalovaná povinna zaplatit k rukám zástupce žalobkyně do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku ve smyslu ustanovení § 160 odst. 1 a § 149 odst. 1 o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** dovolání přípustné.

Olomouc 29. listopadu 2018

Mgr. Michal Renda v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Malá.